

Karma

Gubányi Zsófia - 2021-02-14 15:13:39

fotó:

Figyelj, én nem tudnám azt megcsinálni, amit velem megtettek a szüleim! Ha ő jönni akart, akkor hagy jöjjön. Nagyanyám és nagytatám neveltek fel. Apámat a mai napig nem tudom, kicsoda, anyám meg pár naposan „itt felejtett” a szüleinél. Ennyire volt képes, kihordott, megszült, aztán arrivederci. Vissza se nézett. Igazából hálás vagyok neki, mert miatta lettem olyan, amilyen vagyok. Teljesen más. De nem bánom, hiszen mindannyiunknak más a teherbírása. Már megbékéltem. Engem szeretetben nevelt fel a nagyikám, amit csak tudott, megadott nekem. Tata is áldott jó ember volt, de még nem voltam 5 éves, mikor itthagyt bennünket. Van egy kép, amit mindig magamnál hordok. Hárman vagyunk rajta. Ő volt az egyetlen férfi az életemben, aki tényleg igazán szeretett engem. Erre nemrég jöttem rá.

Nos, igen, Zoltán egy állat. Nehéz volt, de magam is beláttam, és ez a beismerés nagyobb hidegzuhany volt életemben, mint bármi eddig. Pedig én már átéltem egyet s más. De valószínűleg a gyerekkoromtól eredeztethető, hogy azt hiszem - vagyis azt hittem -, nem vagyok szerethető, hogy velem rosszul is lehet bánni. Karma, így hívják. Azt hittem, hogy az a szeretet, amit tőle kapok. Ha néha megvert, hát azt gondoltam, hogy biztos bennem van a hiba, tényleg én rontottam el valamit. Megérdemlem, amit kapok. Sőt volt, hogy már hálás voltam érte. Annyira hozzászoktam, hogy már az volt a furcsa, ha kedves volt velem. Ilyen általában csak akkor történt, ha napokig józan volt. Mikor nem volt munkája, és már elfogyott a pénze, amit elkölthetett volna piára. Sosem vártam a tavaszt épp ezért, mert ha jó idő lett, beindult a szezon, rögtön akadt munka, ahova hívták őket. Aztán, mikor volt fizetség, mindig megittak ezt-azt a brigáddal. Én sosem kértem tőle számon semmit. Amennyit hazaadott, abból gazdálkodtam. A gyedet, gyest igyekeztem félretenni, a nagyikám erre nagyon megtanított. Sosem lehet tudni, mit hoz a jövő.

De most már más. A magam ura vagyok. Az elmúlt egy évben többet tettem magamért, mint eddig bármikor életemben. Otthagytam Zoltánt, elköltöztem ide, drága nagyikám házába, amit megörököltem. Az tette be a kaput, mikor az utolsó együtt töltött karácsonykor úgy megvert, hogy a kórházban kötöttem ki. Alig akarták elhinni a kolléganőim, hogy már megint mit tett velem. Össze

kellett varrni az arcomat két helyen, egy bordám is eltörött, kék, zöld voltam. Aztán még kénytelen voltam hozzá hazamenni, és megkaptam tőle még egy utolsó „ajándékot”. Őt, a kis meglepetésemet, akit most már a karomban tartok. De neki már ezen kívül semmi köze nem lesz hozzá. Nem lehet, gondoskodom róla.

Még a nevét sem kaphatja meg. Róza az én családom nevét viseli, s őt már nem veheti el tőlem. Borika már nagy, lassan középiskolás lesz. Teljesen odavan az apjáért, nem akarom elszakítani tőle. Anyósom is besegít a nevelésébe, elvették tőlem. Próbáltam, kérleltem, hogy jöjjön velem, de nem akart. Nem fogok rajta erőszakot venni. Tudja, ha szeretne, bármikor jöhet hozzám. Zolika pedig még kicsi, óvodás, de ő az én pici fiam, noha külsőre tiszta apja. Őt viszont már nem engedtem, erőnek erejével hoztam el. Egyelőre belátták, hogy neki mellettem a helye.

Így vagyunk most, hármásban a picivel. Nagyon boldog vagyok. Tudod miért? Mert egyedül is képes vagyok megoldani bármit. Bármit! Hiába beszélte tele a fejem, hogy egy semmirekellő vagyok. Megjelent tatám álmomban, odajött és átölelt. Hosszan. Mondta, hogy egyedül hagytak csecsemőként, mégis túléltem. És ezentúl már bármit túléllek, higgyem el, hogy egyedül is bármire képes vagyok. Nálam erősebb nőt soha nem látott még, és nagyon büszke rám.

Ez nekem akkora erőt adott, hogy megfogadtam, rajtam már semmi nem fog ki ezentúl. Jöjjön, aminek jönnie kell! Szakemberekhez fordultam, kölcsönt vettem fel, a megtakarításomnak is lett helye. Letettem a jogsit, vettem egy kis autót - azzal mentem szülni is, szerencsére programozott volt -, és közben újítom a házat, lehetőségeimhez mérten. Egy nő is képes erre, hidd el!

Szóval én azt mondom, hogy hagyd ott azt a köcsögöt! Az első pofon után lesz még egy. Ezek nem változnak, agresszív fajta, nekik mindig kell valaki, akin kitölthetik a frusztrációikat. És, ha megfogadsz egy tanácsot: ne te legyél az! Ha nekem ment, neked is menni fog!

Gubányi Zsófia további írásai itt olvashatók: [KÖZTÜNK ÉLNEK](#)

QDEBRECINER.HU

LÁTJUK. HALLJUK. KIMONDJUK.

fotó: Facebook **CSAK VELED együtt tudjuk garantálni, hogy az újságíró és a szerkesztő munkájába ne szólhasson bele más, csak Te, az olvasó. [Egy hónapra csak 1000 forint.](#) Támogasd előfizetéseddel a Debrecinert! **Köszönjük!****